

Čís. 630.

V tom, že bylo vinou obhájcovy kanceláře opomenuto podati včas opravný prostředek, nelze spatřovati neodvratitelnou okolnost ve smyslu § 364 čís. 1 tr. ř.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1921, N II 54/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání žádost obžalované za navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k ohlášení zmateční stížnosti do rozsudku lichevního soudu při zemském soudu v Opavě ze dne 30. srpna 1921.

Důvody:

Dle § 364 čís. 1 tr. ř. jest prvním předpokladem navrácení v předešlý stav pro zmeškanou lhůtu, že žadateli pro neodvratitelné okolnosti bez zavinění jeho nebo jeho zástupce bylo znemožněno lhůtu dodržeti. Tomuto požadavku v daném případě není vyhověno již dle obsahu žádosti samé. Žadatelka uvádí, že sice v advokátní kanceláři jejího obhájce ohlášení zmateční stížnosti v poslední den lhůty bylo sepsáno a vyhotoveno, že však onoho dne nebylo vypraveno, zůstavši ležeti v advokátní kanceláři. To však se mohlo státi toliko zaviněním zřízců kanceláře té, ježto nelze upříti, že při náležité bedlivosti a pozornosti personálu kanceláře by se tak nebylo stalo. Ze zavinění to stihá manipulační personál kanceláře a nikoli snad obhájce samého, na věci ničeho nemění — ač ani tu nelze tvrditi, že ho pražádná vina nestihá, neboť mohl vypravení podání toho, zvláště když se jednalo o poslední den lhůty, i přes jiné zaměstnání věnovati pozornost —, neboť obhájce zodpovídá za zavinění svého kancelářského personálu.

Čís. 631.

Obmezování osobní svobody (§ 93 tr. zák.) jest dokonáno tím, že byla odňata možnost, místo opustiti.

Při uzavření v místnosti stačí i zcela krátce trvajícím omezení svobody, jen když není zcela pomíjejícím.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1921, Kr I 125/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 2. prosince 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle § 93 tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 b) a 10 § 281 tr. ř., uplatňuje stížnost ve směru zločinu dle § 93 tr. zák. především, že prý není zjištěn a prokázán zlý úmysl obžalované. Než nalézací soud zjišťuje

výslovně, že obžalovaná, uzamknuvši dveře na klíč, jednala u vědomí, že tím omezuje osobní svobodu řídicího učitele Františka K., a odůvodňuje toto přesvědčení zejména úvahou, že obžalovaná, uzamknuvši dveře, rukou na ně ještě zabušila. Tím je zjištěn a odůvodněn zlý úmysl obžalované ve smyslu § 93 tr. zák. Snaží-li se stížnost zvrátiti věcnou opodstatněností tohoto výroku soudcovského různými protiúvahami a protiargumenty, nedoličuje tím po zákonu žádného z dovolávaných důvodů zmatečnosti, nýbrž brojí jen nepřípustným způsobem (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.) proti přesvědčení soudcovskému, založenému na volném hodnocení průvodů. V objektivním směru soustřeďují se vývody zmateční stížnosti v námitce, že k skutkové podstatě zločinu dle § 93 tr. zák. nestačí tak nepatrné obmezení osobní svobody, o jaké jedná se prý v tomto případě. Na důkaz správnosti svého názoru dovolává se stížnost praxe (rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni č. 366, 364) i theorie (Lamasch, str. 79, Finger, II. díl, str. 195 a násl., Stoss str. 200). V zásadě jsou citovaná rozhodnutí i vědecká díla arci za jedno se stížností, zastávající jednomyslně stanovisko, že ke skutkové povaze uvedeného zločinu nestačí jen zcela přechodné, okamžité nebo napresto nepatrné obmezení osobní svobody. Než v konkrétním případě nebyla tato zásada porušena. Obžalované přičítá se k vině, že uzamkla řídicího K. ve třídě a že teprve asi po 5 minutách přišla jeho manželka a odemkla. Jde tu o svémocné uzavření, tedy o způsob, jež uvádí zákon jako hlavní případ zločinu obmezování osobní svobody. Spatřujeť zákonodárce v uzavření v nějaké místnosti nejtypičtější, ale též nejintenzivnější způsob zmíněného zločinu a dlužno proto zvláště při tomto způsobu za to míti, že i krátké trvání odnětí svobody stačí ke skutkové podstatě, jakmile není zcela pomíjejícím. Při zjištění rozsudku, že uzavření trvalo v daném případě při nejmenším 5 minut, nelze stížnosti přisvědčiti, že omezení svobody trvalo jen zcela okamžitě a jen tak na krátko, že by pro své rychlé pominutí nebylo jako takové ani pocíťováno. Při tom je nerozhodno, že nechťel snad napadený z uzavřené místnosti se vzdáliti a nepokoušel se tak učiniti, poněvadž záleží jen na tom, že mu byla objektivně odňata možnost z místnosti té dle své vůle se vzdáliti. Rovněž zůstává pro pesouzení věci bez vlivu, že učitelova manželka výstup pozorovala a po uplynutí zmíněné doby dveře odemkla. Nelze nahlédnouti, jak by mohla obžalovaná, jež svou činností naplnila vše, čeho je zapotřebí ke skutkové podstatě zločinu dle § 93 tr. zák., sloužiti k dobru nahodilá okolnost, že osoba třetí byla svědkem jejího činu. Sdíletí též nelze náhled stížnosti, že by šlo jen o pokus. Dlužnoť považovati zločin za dokonaný, jakmile pachatel předsevezme čin, postačující k obmezení osobní svobody, jakmile tudíž osobě, ve svobodě obmezované, odňata byla možnost, opustiti místo. To se stalo v konkrétním případě uzamčením dveří a odchodem obžalované. Skutková povaha zločinu dle § 93 tr. z. je proto jednaním obžalované jak v objektivním, tak i subjektivním ohledu stělesněna a nemůže přicházeti v úvahu pouhá urážka na cti.

Čís. 632.

Souběh zločinu veřejného násilí dle § 83 tr. zák. se zločiny veřejného násilí dle § 85 a § 98 lit. b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1921, Kr I 767/21.)